

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) G. M., b) nezl. A. K., c) nezl. L. K.**, žalobci b) a c) zastoupeni zákonným zástupcem G. M., všichni zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, čj. OAM-698/ZA-ZA02-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) jménem svým a svých nezletilých dětí se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Španělské království.

V žalobě namítala, že v předcházejícím řízení byla zkrácena na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobkyni trápí skutečné obavy z návratu do vlasti a žalovaný se dostatečně nezabýval ohrožením, kterému může být v případě návratu vystavena, zejména z důvodu pokračujícího válčení na Ukrajině. Obává se o život své rodiny i svůj vlastní. V doplnění žaloby soudem ustanovenou zástupkyní žalobkyně a) uvedla, že dne 10. 8. 2015 spolu se dvěma nezletilými syny přicestovala do České republiky (dále jen „ČR“) na vízum vydané Španělským královstvím a dne 17. 8. 2015 zde požádali o udělení mezinárodní ochrany. Její manžel přicestoval do ČR na základě platného litevského víza vydaného dne 6. 6. 2015. Rozdílná víza měli proto, že na Ukrajině nelze získat česká víza. Byli proto rádi, že se jim podařilo získat jakékoli vízum. Její rodina vlast opustila z obavy před ohrožením života, jejich cílovou zemí byla Česká republika, především pro jazykovou podobnost. Chtějí zde přečkat dobu trvajícího ozbrojeného konfliktu, pak se chtějí vrátit do vlasti. Nadto teta žalobkyně a) v ČR žije již 10 let na základě povolení k dlouhodobému pobytu a je schopna žalobkyni a její rodině pomoci. Žalobkyně podotkla, že ve Španělsku nikoho nezná. Namítá, že dle článku 7 Dublinského nařízení je příslušná k posouzení podané žádosti ČR, jako první stát, v němž byla žádost podána. Výše vysvětlila, proč ona s dětmi mají vízum odlišného státu než její manžel. Sám žalovaný konstatuje, že čl. 12 Dublinského nařízení se neuplatní. Tím více je dle jejího názoru třeba vycházet ze skutečnosti, že její manžel má litevské vízum a o jeho žádosti bylo správním orgánem rozhodnuto nesprávně v rozporu s citovaným nařízením. Za situace, kdy nelze rozdělovat rodinu, je třeba žádost její a jejich nezletilých dětí posuzovat ve vztahu k žádosti manžela. Žalobkyně dále namítá porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu žalovaným a dále porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V další části žaloby popisuje život jejich rodiny ve vlasti. Žili v Doněcku, v oblasti probíhajícího ozbrojeného konfliktu, kudy prochází bojová linie. Nejsou ekonomickými uprchlíky, její manžel pracoval jako horník, jeho měsíční příjem činil asi 1000 dolarů. Zdůvodňuje, proč by jim měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, či azyl z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Uvedla, že v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu je prioritní ochrana lidského života. Správní orgán se též nedostatečně vyrovnal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, když zcela nesprávně posoudil nebezpečí vzniku vážné újmy právě s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině v případě jejich návratu do vlasti. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Uvedl, že dne 11. 8. 2015 žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. V té době byla ona i její děti držitelkou platného schengenského víza vydaného Španělským královstvím dne 4. 8. 2015 v Kyjevě. Zopakoval skutečnosti, které žalobkyně uvedla v žádosti o mezinárodní ochranu (viz níže), stejně jako skutečnosti rozhodné pro aplikaci Dublinského nařízení, v daném případě jeho článku 12 (příslušnost členského státu, který udělil vízum), podle kterého je Španělské království státem příslušným k

posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou jménem svým a svých nezletilých dětí podala v ČR. Španělské království je tak povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit uvedenou žádost, z tohoto důvodu dne 17. 8. 2015 také Španělské království učinilo akceptaci přemístění žalobců na své území. Žalovaný tak individuálně posoudil případ žalobkyně a jejích dětí, dostatečně se rovněž zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království, odkázal v tomto směru na stranu 3 a 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce rozdílných víz žalobců a manžela žalobkyně a) správní orgán uvedl, že manželova žádost je předmětem jiného řízení, v jehož rámci měl manžel žalobkyně možnost vznést veškeré námitky proti postupu správního orgánu. K žalobní námitce, že správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedla žalobkyně, žalovaný uvedl, že žalobkyně měla možnost a dostatečný prostor v žádosti o mezinárodní ochranu či na samostatném listu sdělit všechny rozhodné skutečnosti k podané žádosti. O tetě žijící v ČR se žalobkyně zmiňuje až v žalobě, když v řízení před správním orgánem tyto skutečnosti neuvedla, ani když popisovala svou motivaci k podání žádosti o setrvání v ČR. Naopak ve své žádosti uvedla, že na území ČR nepočítá s pomocí žádných příbuzných ani známých. Žalovaný upozornil, že nemůže reagovat na žalobní námitky ohledně neudělení azylu dle §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu, neboť napadené rozhodnutí není rozhodnutím meritorním, nýbrž rozhodnutím o určení věcné příslušnosti k posouzení podané žádosti, kterou je dle čl. 3 Dublinského nařízení Španělské království. To znamená, že ačkoli se řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, věc žalobců a jejich případné právo na azyl budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 2. 11. 2015 krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka ruského.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 17. 8. 2015 jménem svým a svých nezletilých synů žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedla, že ze své vlasti vycestovala s dětmi dne 10. 8. 2015 letecky z Kyjeva do Prahy na cestovní pas a španělské vízum. Současně s nimi žádá o mezinárodní ochranu v ČR její manžel (pozn. soudu: jeho věc je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 32Az 41/2015). Všichni vlast opustili kvůli válce na Ukrajině. U nich doma se každý den střílelo. Jejich město je zničené, obává se, že je zničen i jejich dům. Uvedené skutečnosti rozvedla ve vlastnoručně psaném prohlášení. Uvedla, že na území ČR nepočítá s pomocí žádných příbuzných či známých.

Ve správním spise je dále založena žádost ČR ze dne 13. 8. 2015 adresovaná Španělskému království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobci podali v ČR, stanovisko Španělského království ze dne 17. 8. 2015 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu; kopie pasů a víz žalobců i manžela žalobkyně a). Všem třem žalobcům bylo dne 4. 8. 2015 vydáno v Kyjevě španělské vízum s dobou platnosti od 8. 8. 2015 do

21. 9. 2015, manželovi žalobkyně a) bylo dne 3. 6. 2015 vydáno v Kyjevě litevské vízum s dobou platnosti od 6. 6. 2015 do 5. 7. 2015.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání. Žalobkyně a) uvedla, že v ČR má svou vlastní tetu, její děti jsou nyní u ní. Má tedy zde alespoň někoho, zatímco ve Španělsku nikoho nemají. Doplnila, že když byli v Zastávce u Brna, řekla o své tetě v ČR správnímu orgánu, ale sdělili jí, že to nemá žádný význam. Zástupkyně žalobců uvedla, že žalobkyně si je vědoma právní úpravy udělování mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, i Dublinského nařízení. Domnívá se však, že žalovaný měl ve vztahu k čl. 9 Dublinského nařízení při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu žalobců přihlídnout ke skutečnosti, že teta žalobkyně, byť není rodinným příslušníkem v úzkém slova smyslu, ale rodinným příslušníkem je, pobývá na území ČR na základě dlouhodobého pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně znala poměry v ČR od své tety, proto také vycestovala do ČR. České vízum se jí získat nepodařilo a jak uvedla ve své žádosti, usilovala o jakékoliv vízum, které pro ni bylo dostupné. Upozornila, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že do ČR přicestovala společně s dětmi a manželem, když ona s dětmi přicestovala letecky v srpnu 2015, její manžel však přicestoval již v červnu, nikoliv letecky, ale autobusem přes Polsko. Setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, náklady řízení žalobci nepožadují. Pověřená zástupkyně žalovaného uvedla, že žalobní námitku ohledně tety žalobkyně považuje žalovaný za účelovou, když vycházel z informací, které žalobkyně uvedla ve své žádosti o mezinárodní ochranu, že na území ČR nepočítá s pomocí žádných příbuzných ani známých. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná**.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobců použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobců je třeba aplikovat článek 12 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém

jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 12 odst. 1 citovaného nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, **pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil**, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobců o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobců je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 Dublinského nařízení. Soud neshledal oporu v žalobním tvrzení (dle doplnění žaloby), že „Sám žalovaný konstatuje, že čl. 12 Dublinského nařízení se neuplatní“. Naopak, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že v případě žalobců je nezbytné aplikovat článek 12 citovaného nařízení. Z výpovědi žalobkyně a listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobkyni a oběma nezletilým synům bylo dne 4. 8. 2015 Španělským královstvím vydáno vízum s platností od 8. 8. 2015 do 21. 9. 2015, počtem 30 dnů pobytu a vícenásobným vstupem. Žalovaný postupoval správně a v souladu s kapitolou III nařízení (Kritéria pro určení příslušného členského státu), pokud rozhodl tak, že v případě žalobkyně a jejích dětí je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 nařízení, tedy, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobců je příslušné Španělské království, které uvedená víza žalobcům udělilo a svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobců dne 17. 8. 2015 uznalo. K žalobní námitce o tetě žalobkyně, žijící v ČR, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že tuto námitku žalobkyně poprvé vznesla až v žalobě, proto se jí žalovaný a nyní ani soud nemohl zabývat. Soud vycházel z obsahu podané žádosti o mezinárodní ochranu, v níž žalobkyně takovou skutečnost neuvedla, a pokud v řízení před soudem zdůvodnila, že o své tetě hovořila, ale správní orgán to odmítl zapsat, své tvrzení nemohla nijak neprokázat. Ani případný postup dle čl. 9 Dublinského nařízení by nebyl na místě, neboť zmíněná teta žalobkyně a) dle jejího sdělení pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců a není tak „rodinným příslušníkem žadatele, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě...“

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobců po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které bude posuzovat Španělské království. Ze stejného důvodu se ani krajský soud nemohl zabývat žalobními námitkami ve vztahu k hodnocení naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Soud proto nepřisvědčil žalobním

námítkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že Španělské království je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Španělské království je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobcům ve Španělském království nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělského království, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Soud k uvedenému dodává, že žalobkyně neposkytla žádný konkrétní důkaz o tom, že by ve Španělském království nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Uvedla toliko, že ve Španělsku nikoho nezná, což je ve vztahu k určení příslušného státu podle bezprostředně závazného Dublinského nařízení, skutečnost irelevantní.

Pro úplnost soud konstatuje, že dnešního dne zamítl i žalobu manžela žalobkyně vedenou pod sp. zn. 32Az 41/2015.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti

žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 22. března 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová